SLADKÝ ŽIVOT

Amanda Cinelliová

Pod plnými plachtami

HARLEQUIN®

Amanda Cinelliová

POD PLNÝMI PLACHTAMI

Překlad

Lenka Tichá

Milá čtenářko,

na příbězích se společným „jmenovatelem“ něžného romantického citu mě baví „ten zbytek“. Tedy kulisy, do nichž autorky dokáží příběhy zakomponovat. Tak například tento měsíc hned dvě povídky mají kriminální charakter – začínají únosem, dokonce i na vraždu tam dojde. Které že to jsou? Mou svobodu za tvou *od Jackie Ashendenové a* Pod plnými plachtami, *kterou pro Vás napsala Amanda Cinelliová.*

Jedna povídka je tak trochu podobenstvím o zlu, jež možná není úplným zlem, ale vždycky číhá hned vedle. Maisey Yatesová ji pojmenovala A seželhy je plameny. *Symbolická jsou i jména tří královských bratří, kolem jejichž osudu se děj točí. Král Alexius má jméno po antickém Alexandrovi, jeho marnotratný bratr Dionysus zase po bohu vína a hýření. A třetí, Lazarus, po biblickém Lazarovi – to byl ten, co vstal z mrtvých (ale to už jsem prozradil moc!).*

V Nebezpečně návykových nocích *od Abby Greenové budete mít možnost se začíst do rodinné ságy – jde totiž o druhý příběh ze série o bratrech Marchettiových. No a příběhy* Jak se krotí playboy *od Michelle Smartové a* Proti jeho pravidlům, *jejž sepsala Melanie Milburneová, mají zase společný určitý typ hrdiny. Bohatého a lehkomyslného muže, který si chce jenom užívat… tedy až do chvíle, než zjistí, co je v životě opravdu důležité.*

Ale to Vy přece dobře víte…

S láskou
Váš Harlequin

Amanda Cinelliová

POD PLNÝMI PLACHTAMI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Vows He Must Keep

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2020

Překlad:
Lenka Tichá

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Amanda Cinelli
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7865-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7866-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7867-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Valerio Marchesi se probudil v černočerné tmě. Srdce mu bušilo a pokožku měl pokrytou studeným potem. Nebylo to poprvé, co ho v posledních šesti měsících vyburcovala panika. Lékař to nazval posttraumatickým syndromem a jako spousta jiných lidí s ním soucítil. Ale Valerio o žádný zatracený soucit nestál.

Zatnul zuby a probral se z opojení, které mu způsobila včera večer vypitá láhev whisky. Připomněl si, proč v posledních měsících přísahal, že se alkoholu už ani nedotkne. Pokusil se posadit a okamžitě si uvědomil dvě věci.

Zaprvé, soudě podle tichého zakašlání poblíž, nebyl v místnosti sám. A zadruhé nemohl hýbat horní polovinou těla, protože byl přivázaný k posteli.

Zbývající účinky alkoholu rázem vyprchaly. V místnosti byla tma, ale rozpoznal rozmazané obrysy kabiny své luxusní jachty. Obě zápěstí měl připoutaná k zdobenému dřevěnému čelu postele něčím, co působilo jako měkká látka. Zkusil zatahat a po zádech mu přeběhl mráz následovaný přívalem zuřivosti.

„Fajn, takže už jsi vzhůru," ozval se ze stínu ženský hlas. „Říkala jsem si, jestli ti nemám polít hlavu vodou."

Jeho mozek se horečně snažil rozlišit mezi minulým

a současným nebezpečím. Použil nedávno praktikované meditativní techniky k tomu, aby se zhluboka nadechl a potlačil adrenalin, a potom zaměřil mysl na jediný světlý bod. Žena mluvila anglicky vražedně klidným povědomým hlasem a nejspíš pocházela z vyšší společenské třídy. Přesto ji nedokázal nikam zařadit. V minulosti se s žádnými zločinci z podsvětí nestýkal, i když člověk nikdy neví.

„O co tu sakra jde?“ vybuchl vztekle. „Co jste zač?“

Po dřevěné podlaze přešly kroky a v kalném světle pronikajícím přes zatažené závěsy se objevila ženská postava. Byla dost vysoká a měla plné křivky, které okamžitě upoutaly jeho pozornost. Stáhly se mu útroby, což ho velice překvapilo. Ve třiatřiceti letech se domníval, že už má rozpačitou ztrátu kontroly, která se obvykle přisuzuje mládí, dávno za sebou. Ale zřejmě se tak dlouho vyhýbal opačnému pohlaví, že by jeho strádající libido podnítila jakákoliv žena. Dokonce i taková, která se ho zjevně snaží držet jako rukojmí.

Připadalo mu to jako zvláštní zvrat událostí vzhledem k tomu, že nedávno už v jednom zajetí byl, což pak vyústilo v jeho dobrovolnou izolaci. Začala snad jeho chorobná mysl hledat v nebezpečí zvrácené vzrušení?

Znovu se přitáhl k čelu postele, a když se mu látka zaryla do kůže, ostře sykl. Prostěradlo, které zčásti zakrývalo jeho nahé tělo, sklouzlo o něco níž.

„Jestli se budeš zpěčovat, jen si ublížíš.“

„Tak mi ty zatracený provazy přeřízněte,“ zavrčel. Marně se snažil potlačit ostrý tón. „Jestli vám jde o peníze, žádné s sebou nemám.“

Ozval se tichý smích, tentokrát z větší blízkosti. „Nepřišla jsem tě okrást, Marchesi. A vzhledem k včerejší noci ty provazy chrání moje bezpečí.“

„Vaše bezpečí…?“ Její slova v něm vyvolala matnou vzpomínku. Znal ten hlas.

Žena mu upravila prostěradlo a přitom zavadila měkkýma rukama o jeho pokožku. Projel jím další pocit uvědomění. Bylo to zatraceně dlouho… a její vůně podnítila jeho paměť. Lačně se nadechl a ucítil, jak to sladké teplo a pižmo proniká do jeho hrudi a kus ledu, který se tam vytvořil už bůhvíkdy, začíná tát.

Tlumené světlo lampy se bez varování zamihotalo, až sebou polekaně trhl. Žena pomalu vstoupila do jeho zorného pole, takže uviděl její dlouhé ebenově černé vlasy a bezchybnou karamelovou pleť. Konečně ji poznal, přimhouřil oči a veškerá úzkost byla vmžiku nahrazena nespoutaným vztekem.

„Dani."

„Tak mi říkají pouze přátelé, Marchesi."

Daniela Avelarová přimhouřila oči, přitáhla si židli k posteli a nenuceně se posadila, jako by se chystala k odpolední svačině.

„Když jsme se viděli naposledy, dal jsi jasně najevo, že můj přítel *nejsi*."

Zasáhly ho pocity viny, ačkoliv se snažil zůstat rozzlobený. Zaútočily na něj vzpomínky na jejich poslední rozhovor. Před šesti měsíci, na vzpomínkovém obřadu za svého obchodního partnera, nejlepšího přítele a jejího bratra, pronesl nejbolestnější projev svého života.

Duarta Avelara zastřelili přímo před jeho očima, když byli oba zadrženi jako rukojmí v Riu de Janeiru a dva týdny vězněni ozbrojenci v hloubi chudinské čtvrti. Ten příběh se dostal do zpráv na celém světě. Za to, že přežil, ho oslavovali jako hrdinu. Ale pravdu o tom, co se skutečně stalo, znal jen on sám.

Celou tu zádušní mši v deštivém ránu na anglickém venkově se musel přemáhat. Snažil se mluvit tak, aby uctil Duartovu oběť, která mu zachránila život. Ale nakonec se přestal ovládat a vyběhl z kostela, jako by mu za patami hořelo, protože už měl těch soucitných upřených pohledů a nesnesitelného zármutku dost.

Dani běžela za ním a zastavila se až u jeho auta se šoférem. Odjakživa byla hrdá na to, že je jednou z nejlepších PR a marketingových stratégů v obchodním světě – a na něj i na jeho divoký hýřivý život vždy hleděla spatra. Nikdy nikoho nepožádala o pomoc, dokonce ani vlastního bratra, ale tentokrát ho požádala, ať zůstane. Chytila ho za ruku a prosila ho, aby jí pověděl pravdu o tom, co se stalo v Brazílii.

Zavrčel, že i kdyby to věděla, nic by se tím nezměnilo a Duarta to zpátky nevrátí. Potom nasedl do auta a odjel, jako by se ho slzy na jejích tvářích vůbec nedotkly.

Dokonce i teď cítil na soláru plexu důvěrně známý stud, který ho tížil jako olovo.

Daniela si přehodila nohu přes nohu, čímž přitáhla jeho pozornost k lodičkám na jehlových podpatcích. Léta pracovala pro Velamar jako PR stratég, takže byl zvyklý na její typické pruhované kalhoty a dokonale vyžehlené halenky s delikátními mašlemi uvázanými u krku. Ale tentokrát měla krémový límeček rozepnutý a zplihlé stuhy byly pomačkané.

I když se snažila nedat to na sobě znát, vypadala unaveně. Všiml si náznaku tmavých kruhů pod jejíma očima i napětí kolem úst. Přemýšlel, jestli ji zármutek připravil o dokonalý vzhled a půvab, stejně jako jeho o žoviální nenucenost.

„Máš vůbec tušení, jak dlouho jsem se tě snažila najít?“ Beze strachu či zaváhání se mu zadívala do očí – což bylo snadné vzhledem k tomu, že ležel v posteli polonahý a svázaný.

„Přiznávám, že ze všech možností jak získat mou pozornost, je tahle velmi kreativní, ne-li mírně necitlivá.“ Při těch bezstarostných slovech zatahal za pouta a ucítil, že na jedné straně mírně povolují. Uzly byly pevné, ale nestačilo to. Zdědila sice partnerství ve Velamaru – jedné z nejproslulejších společností na pronájem luxusních jachet na světě –, ale nebyla žádný námořník.

Při pomyšlení na podnik, který vybudoval od nuly, a na práci, která mu kdysi poskytovala smysl života, potlačil v hrudi napětí. „Napadlo tě někdy, že možná nechci, aby mě někdo našel?“

„Utekl jsi před zodpovědností, Marchesi.“

„Moje firma je v dobrých rukou.“

„*Naše* firma je ve skvělých rukou – vzhledem k tomu, že ji sama řídím už šest měsíců.“

Sedla si a prohlížela si ho jako královna z trůnu, což nebylo tak úplně od věci, jelikož rodina Avelarových byla v rodné Brazílii v podstatě královského původu.

„Ale tvoji zaměstnanci mou autoritu zjevně zpochybňují a žádají návrat marnotratného výkonného předsedy a jeho neblaze proslulých večírků.“

„Naposledy tě varuju. Rozvaž mě a vypadni z mé jachty, Danielo.“

„Nevzpomínáš si na nic ze včerejší noci, viď?“ Povytáhla obočí a zvědavě, se slabým náznakem úsměvu, ho pozorovala.

Valerio se znovu rozhlédl. Bolest v hlavě byla čím dál úpornější. Poslední, na co si vzpomínal, bylo, že včera po výbuchu vzteku vyběhl z bratrovy toskánské vily a otevřel první láhev alkoholu, kterou našel. Pil sám a celou cestu k molu poblíž Janova, kde kotvila jeho jachta, dumal na zadním sedadle auta.

Od začátku si uvědomoval, že ten den bude náročný, protože se dlouho vyhýbal rodině, ale myslel si, že na sobě odvedl pořádný kus práce, aby pár hodin v jejich společnosti zvládl. Očekával, že ho budou litovat a našlapovat kolem něj po špičkách. Na jejich hněv však připravený nebyl. Ani na odsuzování. Nevěděli nic o tom, čím prošel… co udělal. Starali se jen o drahocennou pověst Marchesiových a zneklidňující klepy, že se zbláznil.

Jeho záchvaty zuřivosti byly totiž nepředvídatelné a měl sklon potlačovat vzpomínky, takže se na ně

moc nepamatoval. Ale byl si zcela jistý, že cestou ven rozbil několik bratrových drahých váz.

Znovu se s trhnutím pokusil opřít o dřevěné čelo postele, ale podařilo se mu posunout jen o několik palců. Ostře se nadechl, aby potlačil náhlou pulzující bolest, která zaútočila na jeho lebku. Co to v té whisky krucinál bylo?

„Nehýbej se moc prudce. Doktor ti dal mírná sedativa."

„*Zdrogovala* jsi mě?"

„Snažil ses zlikvidovat celou mou ochranku jednoho po druhém. Jako bys byl v transu. Nemohli jsme…" Křečovitě polkla. „Nebyl jsi sám sebou."

Zavrčel a znovu silně zatáhl za pouta. Dřevěný trám nad ním uspokojivě zaskřípal. Poprvé spatřil v jejích očích záblesk neklidu.

„Nenapadlo mě, jak jinak tě přesvědčit, abys mě vyslechl." Vstala a očima zalétla ke dveřím na opačné straně místnosti. „Nechtěla jsem, aby to zašlo tak daleko… a nevěřila jsem, že jsi opravdu tak mimo, jak říkal tvůj bratr."

„Mluvila jsi s Rigem?" Jeho bratr byl zatracený idiot. Slíbil Valeriovi, že pokud jeho pozvání přijme, nechá si jeho příjezd do Toskánska pro sebe. Ale na druhou stranu Valerio neplánoval, že ztropí scénu. Opět dostál své pověsti, že je ten nejbezstarostnější a nejdivočejší bratr Marchesiových.

Stud mu spaloval vnitřnosti.

Daniela si odkašlala. „Hele, už jsem byla trpělivá až dost. Dala jsem ti spoustu času, ale teď už se musíš vrátit. Členové správní rady nesouhlasí s tím, že jsem výkonnou předsedkyní. Chtěli by prodávat bratrovy projekty a zbavit se charitativních závazků, jenže jim stojím v cestě." Stiskla si kořen nosu a z hrudi jí unikl hluboký povzdech. „Jejich nespokojenost vře a vzhledem k tlaku, který s sebou nese blížící se uvedení nové *Sirinetty* na trh, na to už prostě nemám energii."

Její slova mu zvonila v hlavě a posilovala jeho vztek a nevěřícnost. První megajachtu *Sirinetta* vyrobila firma Nettuno Design, Duartovo duchovní dítě – odnož obchodní značky Velamar. Díky ní před pěti lety prudce expandovali do horních vrstev společnosti a jejich zákazníci pocházeli z tak vlivných a bohatých rodů, že se jim o tom původně ani nesnilo.

„Takže jsi mě unesla, abys mi to oznámila?"

Se špatně maskovaným podrážděním přimhouřila oči. „Druhá schůzka se koná pozítří v Monte Carlu. Mám informace, že na ní členové správní rady chtějí hlasovat a sesadit mě." Zhluboka se nadechla a setkala se s jeho očima. „Potřebuju tvou pomoc. Potřebuju, aby ses přes tohle všechno přenesl a vrátil se."

„Vím, že to nebylo oficiální, ale do role výkonné předsedkyně místo sebe a Duarta jsem tě jmenoval *já*," procedil mezi zuby. Přítelovo jméno znělo z jeho úst bezduše a neznámě. „Nemůžou tě odvolat. Jenom blafují."

„Vzhledem k tomu, že Duarte má být oficiálně prohlášen za mrtvého a poslední dobou píšou v novinách o tvé duševní labilitě, obávám se, že můžou."

Valerio ztuhl. Při té zprávě mu prochladla krev v žilách.

Duartův oficiální úmrtní list zatím vystaven nebyl – osobně se o to postaral. Jako vykonavatel závěti dal úřadům víc času, než Daniela oficiálně zdědí všechen bratrův majetek.

A teď se odvážila vtrhnout na *jeho* jachtu a klidně si klást požadavky, zatímco mu tajila tak důležitou zprávu? *Dio*, neměla ani ponětí, co to znamená.

Klidně pokračovala. „Kromě toho, že je naše pověst v troskách, vědí, že nemám kvalifikaci. A abych byla upřímná, vím to taky. Jsem PR stratég – žádný vůdce ani loutka. Nikdy dřív jsem to nedělala."

„Pusť mě," zavrčel.

„Ne, dokud nebudeš souhlasit, že na tu schůzku půjdeš."

Založila si ruce pod ňadry, přičemž se její plná hruď nadzvedla a Valeriovi začalo hučet v uších.

„Danielo… varuju tě. Nemáš tušení, o co tu jde, tak mě okamžitě rozvaž."

„Dobře vím, co se v mé firmě děje. To *ty* ses na několik měsíců úplně stáhl a nemůžu riskovat, že mi zase zmizíš." Krátce zavřela oči a pak se na něj upřeně zadívala. „Je mi fuk, jestli mě za to nenávidíš. Udělám cokoliv, abych zachránila bratrův odkaz."

Tvrdí mu, že pouze *on* může společnost udržet nad vodou? Muž, kterého kdysi nazvala lehkomyslným floutkem? Neměla ani tušení, co během posledních šesti měsíců dělal. Krucinál, vlastně si tím *sám* nebyl jistý.

Věděl jen to, že není jediná, kdo je ochoten udělat všechno, co je potřeba, k něčí záchraně. Jenže osoba, kterou se snažil zachránit, zřejmě usilovala jen o to, aby se znovu vystavila nebezpečí.

Vztek mu dodal mimořádný příval energie a poslední uzel, který mu poutal zápěstí, se rozvázal.

Valerio vyskočil z postele jako pružina.

Dani ucítila, jak jí do krku stoupá otřesený výkřik, ale potlačila ho – nevěřila, že by jí tento muž, kterého znala skoro polovinu svého jednatřicetiletého života, opravdu ublížil.

Tohle však nebyl Valerio, kterého zdálky sledovala – ten marnotratný zavrženec, který spal s polovinou velkých dam v Evropě a každého, s nímž se setkal, okouzlil pirátským úsměvem a divokou touhou po dobrodružství. Vypadalo to, že jiskra v jeho tmavomodrých očích zhasla.

Než stačila utéct, chytil ji za zápěstí a přitáhl si ji k sobě. Odstrčila ho a přitom se nešťastnou náhodou svalili na postel a její tělo dopadlo přímo na jeho.

Uchopil ji velkýma rukama v pase a jeho teplá pokožka se jí propalovala látkou halenky. Ostře se nadechla. Zavrtěla se a pokusila se vstát, ale tím pohybem se k němu ještě víc přitiskla.

„*Dio*, už se ani nehni," zaklel zastřeným hlasem.

Dani připadalo, že uběhla snad celá věčnost, kdy přesně o takové situaci fantazírovala. Jako pošetilá dospívající dívka kdysi snila o tom, že se na ni Valerio Marchesi podívá tak, jak sledoval přehlídku úchvatných krásek, čemuž z dálky rozpačitě přihlížela. Ale už dávno dal najevo, že v ní nikdy neuvidí nic jiného než oplácanou nudnou sestru nejlepšího přítele, roztrpčující páté kolo u vozu, nechtěný přívažek jejich dokonalého partnerství.

Ne, v té špatně potlačované zuřivosti, která se mu právě teď leskla v očích, žádný sexuální podtext nebyl. Zhluboka se nadechl, když jí černé vlasy sklouzly přes ramena. Knoflíky na halence se jí rozepnuly a hrozilo, že se její plná ňadra vyhrnou z jednoduché bílé krajkové podprsenky. A přesto ji pevně držel a bránil jí ustoupit.

„Dej ty pracky pryč. Co si myslíš, že děláš?"

Zuřila a její kolena se přiblížila k části jeho těla, kde mu mohla ublížit nejvíc. Ne že by to *chtěla* udělat, ale choval se zcela nerozumně – a odmítala se smířit s tím, že po tak pečlivém plánování ztratila převahu jen proto, že měl mnohem větší sílu, než předpokládala.

Snadno ji přemohl, stiskl jí nohy mezi koleny a paži jí odtáhl za hlavu.

„Co si myslím, že dělám?" zopakoval její otázku a drsně vyštěkl smíchy. Popadl ji za obě zápěstí a přivázal je k čelu postele, odkud se právě osvobodil. „Oko za oko, zub za zub?"

Dani při té potyčce ztěžka dýchala. Nedošlo jí, co má v plánu, dokud nebylo pozdě. Nevěřícnost se rychle změnila v hněv, když se marně snažila osvobodit.

„To, že sebou budeš házet, ani jednomu z nás nepomůže. Zvlášť vzhledem k tvé pozici a mému nedostatku oblečení."

Dani okamžitě znehybněla. Její nohy v tmavých vlněných kalhotách se tiskly k jeho nahému trupu. Rozhořely se jí tváře a na zátylku vyvstal pot. Tvářil se, že nepodléhá jejímu vlivu, a přesto když před chvílí zavrtěla boky, přísahala by, že cítí…

Najednou se pohnul. S působivou rychlostí zpod ní vyklouzl a ztratil se jí z očí.

„Chápu, že na mě máš vztek…" Jeho hlas zněl zastřeně a mírně udýchaně. „Ale ať jde v téhle hře o cokoliv, je to přes čáru."

„Žádnou hru s tebou nehraju. Už jsem ti vysvětlila, že jsem tě musela spoutat kvůli tvému i mému bezpečí. Proboha, hrozilo, že zabiješ vlastního bodyguarda, a nemohli jsme vás od sebe odtrhnout."

Zvedla hlavu, ale při letmém pohledu na vysokého nahého muže si znovu lehla na polštář.

„Možná. Ale teď se snažíš se mnou manipulovat. V minulosti by mě to nejspíš pobavilo… ale už takový nejsem."

„Kam jdeš?" zeptala se ho jako neviňátko. Připomněla si, že i když tuto bitvu přechodně prohrála, konec války je ještě daleko.

„Pryč. A tebe tu nechám, abys přemýšlela o svých činech."

Rozsvítil a vykročil ke dveřím, ale pak se najednou prudce zarazil. Napjala se, když si představila jeho výraz, jakmile si uvědomil svou chybu. Nebyli totiž na jeho luxusní jachtě v Janově. Dokonce nebyli ani na italské půdě.

Zaklel italsky a Dani ucítila, jak se koutek jejích rtů zvedá ve vzdorném úsměvu. Poslouchala, jak jeho kroky duní po dřevěné podlaze směrem na chodbu.

Na události včerejší noci si zjevně nevzpomínal, ale ona si je pamatovala stále – a to zcela jasně.